

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **V. Š.**, zast. JUDr. Janem Burešem, Ph.D., advokátem, se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha, proti žalovanému: **náčelník Generálního štábu Armády České republiky**, se sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2022, č. j. 29 Ad 11/2021-67,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2022, č. j. 29 Ad 11/2021-67, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2021, č. j. MO 141301/2021-1304, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 24 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Jana Bureše, Ph.D., advokáta, se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud obdržel ve shora uvedené věci dne 11. 1. 2023 kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2021, č. j. MO 141301/2021-1304.

[2] Rozhodnutím žalovaného bylo potvrzeno rozhodnutí velitele Velitelství výcviku – Vojenská akademie Vyškov (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 2. 2021, č. j. MO 55756/2021-1970, kterým správní orgán prvního stupně zamítl žádost stěžovatele o přiznání nároku na náhradu škody ve formě ušlého zisku spočívajícího v ušlých

výsluhových náležitostech v částce přinejmenším 41 460 Kč spolu se zákonnými úroky z prodlení a o náhradu nákladů právního zastoupení.

[3] Stěžovatel utrpěl dne 27. 7. 2015 služební úraz, v důsledku kterého byl opakovaně neschopen služby (29. 7. – 13. 11. 2015, 11. 2. – 22. 7. 2016 a 5. 4. 2017 – 7. 7. 2019). Přezkumná komise Vojenské nemocnice Brno (dále jen „prezkumná komise“) ustanovená podle § 36 zákona č. 218/1999 Sb., o rozsahu branné povinnosti a o vojenských správních úřadech (branný zákon), ve znění pozdějších předpisů, v rozhodnutí ze dne 5. 12. 2017 konstatovala, že stěžovatel ztratil dlouhodobě zdravotní způsobilost k výkonu vojenské činné služby na základě dlouhodobého onemocnění, a tedy je neschopen k vojenské činné službě. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 12. 2017, a k tomuto dni tak podle § 18 písm. h) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZVP“), zanikl služební poměr stěžovatele. Původní termín, kdy měl služební poměr stěžovatele zaniknout uplynutím stanovené doby podle § 18 písm. a) ZVP, pak byl 31. 12. 2017.

[4] Proti rozhodnutí přezkumné komise podal stěžovatel odvolání v rozsahu souvislosti zdravotní klasifikace a přímé souvislosti s vojenskou službou (služebním úrazem). Zdravotní klasifikaci samotnou (D – neschopen služby) stěžovatel nenapadal. Vyšší přezkumná komise u Ministerstva obrany (dále jen „vyšší přezkumná komise“) ve svém rozhodnutí ze dne 12. 2. 2018, č. j. 47232/2018-684800, dala stěžovateli za pravdu a změnila výrok rozhodnutí přezkumné komise tak, že poranění rotátorové manžety pravého ramenního kloubu je v přímé souvislosti s výkonem vojenské činné služby. Na právní moc rozhodnutí přezkumné komise nicméně nemělo podané odvolání vliv, jelikož odvolání proti souvislosti zranění způsobující neschopnost k službě nemá odkladný účinek (ten by mělo odvolání proti zdravotní klasifikaci samotné).

[5] Rozhodnutím Ministerstva obrany ze dne 10. 7. 2019, sp. zn. 275909/VP-4/15, o přiznání výsluhového příspěvku byl stěžovateli přiznán výsluhový příspěvek v částce 14 823 Kč měsíčně a rozhodnutím Ministerstva obrany ze dne 10. 7. 2019, sp. zn. 275909/ODCH-5/15, o přiznání odchodného pak odchodné v částce 183 366 Kč (dále společně také jako „rozhodnutí o výsluhových náležitostech“). Průměrný měsíční hrubý služební plat (dále jen „PMHSP“) stěžovatele, sloužící k výpočtu konkrétní výše výsluhových náležitostí, činil podle rozhodnutí o výsluhových náležitostech 30 561 Kč. Proti oběma rozhodnutím o výsluhových náležitostech podal stěžovatel námitky, kterým Ministerstvo obrany – odbor sociálního zabezpečení v rozhodnutí sp. zn. 275909/VP-9/OP a sp. zn. 275909/ODCH-10/OP (obojí datováno do měsíce září 2019 bez upřesnění dne, pozn. NSS) nevyhovělo a obě rozhodnutí o výsluhových náležitostech potvrdilo. V citovaných rozhodnutích byl detailně popsán mechanismus výpočtu PMHSP stěžovatele podle § 143 odst. 3 a 4 ZVP a stěžovatel byl zároveň poučen o možnosti podat proti nim správní žalobu, což neučinil.

2. Řízení před krajským soudem

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[7] Stěžovatel v žalobě uvedl, že v důsledku služebního úrazu došlo k předčasnému skončení jeho služebního poměru, čímž bylo zkráceno rozhodné období pro výpočet výsluhových náležitostí. Stěžovateli tak byla vyměřena nižší výše výsluhových náležitostí, než kdyby jeho služební poměr skončil uplynutím sjednané doby. Škodou tak má být rozdíl mezi výší výsluhových náležitostí, na které by měl stěžovatel nárok v případě skončení služebního poměru uplynutím sjednané doby, a skutečně vyměřenou výší výsluhových náležitostí [tedy ušlý zisk stěžovatele, který považuje za věcnou škodu podle § 116 písm. g) ZVP]. Správní orgány měly postupovat přepjatě formalisticky, když argumentovaly, že stěžovatelův služební poměr zanikl na základě právní události (rozhodnutí přezkumné komise o zdravotní nezpůsobilosti) a upozadily skutečnost, že se tak stalo právě kvůli jeho služebnímu úrazu. Má za to, že vůbec nemělo být zkoumáno zavinění služebního úrazu, jelikož odpovědnost státu za služební úraz je podle § 115 odst. 1 ZVP odpovědností objektivní. Správní orgány tak pochybily, když posuzovaly žádost stěžovatele v režimu obecné náhrady škody podle § 112 ZVP, a nikoliv jako náhradu škody při služebních úrazech a nemocech z povolání podle § 115 ZVP. Stěžovatel přirovnal svůj požadavek na náhradu škody z důvodu nižších výsluhových náležitostí, než na jaké by měl právo v případě, že by neutrpěl služební úraz, k nároku na výplatu ušlého stabilizačního příspěvku podle § 70b ZVP, který je jako věcná škoda podle § 116 písm. g) ZVP běžně přiznáván.

[8] Podle krajského soudu postupovaly správní orgány v souladu se zákonem, když posuzovaly jeho žádost o náhradu škody v režimu obecné odpovědnosti, a nikoliv odpovědnosti za škodu při služebních úrazech a nemocech z povolání. K zániku služebního poměru z důvodu ztráty zdravotní způsobilosti podle § 18 písm. h) ZVP dochází na základě rozhodnutí přezkumné komise bez dalšího. Služební úraz sám o sobě k ukončení služebního poměru nevede (byť je předmětem zkoumání přezkumné komise), a proto nelze toto ukončení zahrnout do škody, za kterou by byl stát objektivně odpovědný ve smyslu § 115 odst. 1 ZVP.

[9] Krajský soud tak nesouhlasí s argumentací směřující k odpovědnosti státu za věcnou škodu způsobenou nižšími výsluhovými náležitostmi, když bylo rozhodné období pro jejich výpočet stanoveno pouze za období 1. 1. 2015 – 31. 12. 2016, bez zohlednění roku 2017, který by se stěžovateli započítal tehdy, když by jeho služební poměr zanikl uplynutím doby dne 31. 12. 2017. Výsluhové náležitosti byly stěžovateli vyměřeny podle § 143 odst. 3 ZVP ve spojení s bodem 7. přechodných ustanovení zákona č. 332/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přičemž správnost tohoto výpočtu stěžovatel nenapadá. Stěžovatelem požadovaný postup podle § 116 písm. g) ZVP je tak vyloučen, jelikož výše výsluhových náležitostí byla stanovena podle platného práva, a za tvrzenou škodu tak stát neodpovídá. Poznamenal, že chápe situaci stěžovatele, jemuž vyšší výsluhové náležitosti „utekly“ o pouhých 10 dnů. Dovedeno *ad absurdum* by však stěžovatel mohl požadovat náhradu škody ať už by přezkumná komise rozhodla v kterémkoliv měsíci, jelikož by mu rozhodné období pro určení výše PMHSP bylo zkráceno vždy.

[10] Stejně tak krajský soud odmítl argumentaci vztahující se k analogické aplikaci § 70b odst. 2 ZVP, tedy náhradu škody z titulu nevyplaceného stabilizačního příspěvku. Podle krajského soudu je stabilizační příspěvek odlišným typem dávky, jelikož souvisí s trváním služebního poměru, zatímco výsluhové náležitosti souvisejí s jeho skončením. Konstatoval,

že výpočet výsluhových náležitostí je závazně stanoven v § 143 ZVP, právní problematika je zákonem komplexně řešena, a *analogie legis* jinou právní normou je proto vyloučena.

3. Kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[11] Stěžovatel podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem a nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.]. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

[12] V úvodu své kasační stížnosti nejprve obsáhle rekapituluje dosavadní průběh řízení v projednávané věci a mechanismus výpočtu PMHSP za roky 2015-2016, ze kterých v rozhodnutích o výsluhových náležitostech vycházelo Ministerstvo obrany. Zároveň znovu uvádí výpočet vlastní, ve kterém modeluje situaci, kdy by k jeho služebnímu úrazu nedošlo a služební poměr by mu skončil uplynutím doby dne 31. 12. 2017. Zdůrazňuje, že nebrojí proti rozhodnutím o výsluhových náležitostech, ale domáhá se náhrady škody za jejich ponížení z důvodu nižšího PMHSP, než z kterého by se mu vypočetly v případě, že by služební úraz neutrpěl. Svůj nárok přirovnává k náhradě stabilizačního příspěvku podle § 70b odst. 2 ZVP, který je jako věcná škoda podle § 116 písm. g) ZVP běžně nahrazován (a stěžovateli nahrazen byl). Analogicky tak lze aplikovat stejný postup i na výsluhové náležitosti, třebaže s tím ZVP výslovně nepočítá. Krajský soud podle stěžovatele řádně nevypořádal jeho argumentaci, proč není možné podřadit jeho nárok právě pod zmíněnou náhradu věcné škody.

[13] Dále poukazuje stěžovatel na nelogičnost argumentace *ad absurdum* krajského soudu, podle které by mohl namítat vzniklou škodu ve formě ušlého zisku pokaždé, když by přezkumná komise rozhodla o skončení služebního poměru v kterémkoliv měsíci (krajský soud uvedl prosinec a leden), jelikož by mu rozhodné období bylo zkráceno vždy. Jelikož služební poměr stěžovatele měl původně skončit uplynutím sjednané doby k 31. 12. 2017, jeho zánik a s tím související případné zkrácení rozhodného období v lednu 2018 nepřipadá do úvahy.

[14] Závěrem stěžovatel zpochybňuje, že by v případě výsluhových náležitostí a stabilizačního příspěvku šlo o odlišný typ dávky, jak tvrdí krajský soud. V obou případech vyplývá nárok na jejich vyplacení přímo ze zákona. V případě stabilizačního příspěvku pak § 70b odst. 2 ZVP stanoví limitaci doby, za kterou tento nárok vzniká. Pouze ze skutečnosti, že u výsluhových náležitostí taková limitace v ZVP chybí, nelze dovozovat, že by nárok na výsluhové náležitosti při splnění podmínek rovněž nemohl být považován za věcnou škodu ve smyslu § 116 písm. g) ZVP.

[15] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti v zásadě toliko ztotožnil se závěry krajského soudu. Pouze k argumentaci ohledně nelogičnosti úvah krajského soudu stran ukončení služebního poměru stěžovatele v jiném měsíci poznamenal, že krajský soud tím patrně míní, že totožnou argumentaci o zkrácení jeho práv rozhodnutím přezkumné komise by stěžovatel mohl uplatnit, pokud by jeho služební poměr skončil kdykoliv před 31. 12. 2017, a nikoliv v lednu 2018, jak stěžovatel mylně dovozuje.

pokračování

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[17] Kasační stížnost je důvodná.

[18] Stěžovatel argumentoval, že ke zkrácení výsluhových náležitostí (tedy vzniku škody spočívající v ušlém zisku z důvodu zkrácení rozhodného období pro výpočet výsluhových náležitostí) by nedošlo nebýt služebního úrazu, a tudíž se jedná o škodu v přímé souvislosti se služebním úrazem, za kterou je podle § 115 ZVP objektivně odpovědný stát, a proto by měla být nahrazena jako věcná škoda podle § 116 písm. g) ZVP. Krajský soud se s touto argumentací vypořádal pouze ve stručnosti s tím, že jelikož byly výsluhové náležitosti vypočteny podle platného práva, jedná se o nedůvodnou námitku. S takovým odůvodněním nicméně nelze souhlasit.

[19] PMHSP se podle § 143 odst. 3 ZVP stanoví jako „*průměrný hrubý služební plat poskytovaný za předchozích 5 kalendářních roků přede dnem skončení služebního poměru. Jestliže služební poměr skončil posledním dnem kalendářního roku, spadá již tento rok do období 5 kalendářních roků podle věty první. Trval-li služební poměr po dobu kratší než 5 kalendářních roků přede dnem skončení služebního poměru podle věty první, zjišťuje se průměrný měsíční hrubý služební plat z celé doby trvání služebního poměru. Za dobu dočasné neschopnosti ke službě pro nemoc nebo úraz, dobu, po kterou voják nemůže konat službu pro karanténu nařízenou podle zvláštních právních předpisů nebo po kterou je vojákovi nařízena izolace, a další dobu, po kterou byly vojákovi poskytovány dávky nemocenského pojištění, se průměrný měsíční hrubý služební plat zjišťuje ze služebního platu přiznaného rozhodnutím platným v den předcházející dni vzniku neschopnosti ke službě, dni nařízení karantény či izolace, nebo dni počátku poskytování dávek nemocenského pojištění*“ (pozn. zvýraznění provedeno Nejvyšším správním soudem).

[20] V původním znění ZVP byla rozhodná doba pro určení PMHSP jeden kalendářní rok. Podle čl. 7. přechodných ustanovení zákona č. 332/2014 Sb., se za první kalendářní rok zmiňovaného pětiletého rozhodného období považuje rok, kdy tento zákon nabyl účinnosti, tedy rok 2015.

[21] Z uvedeného vyplývá, že v případě služební neschopnosti (přičemž není podstatný její důvod) se PMHSP vypočítá z poslední hodnoty služebního platu přiznané před vznikem této neschopnosti. Je tedy pravdou, že výše PMHSP byla stanovena podle platného práva, tj. za rozhodné období 1. 1. 2015 – 31. 12. 2016, a nikoliv již za část roku 2017, jelikož zákon výslovně počítá toliko s celými kalendářními roky. V tom však těžiště stěžovatelovy argumentace nespočívá.

[22] Podstatnou otázkou je totiž to, zda skončení služebního poměru stěžovatele přímo souvisí s jeho služebním úrazem. Správní orgány i krajský soud však tuto otázku v zásadě pominuly, respektive ji ve vztahu k případné náhradě škody zredukovaly pouze na konstatování, že služební poměr nezankl služebním úrazem samotným, ale až na základě

rozhodnutí přezkumné komise podle § 18 písm. h) ZVP. Přestože z formálního hlediska tomu tak skutečně je, primární příčinou zániku služebního poměru je zdravotní klasifikace samotná a nelze ji proto opomenout s pouhým odkazem na formální okamžik zániku služebního poměru stěžovatele ve smyslu § 18 písm. h) ZVP. Stěžovatel přitom po celou dobu namítá právě souvislost skončení jeho služebního poměru se služebním úrazem.

[23] Minimálně tak bylo nutné zabývat se rozhodnutím přezkumné komise ze dne 5. 12. 2017, kterým byl stěžovatel uznán zdravotně nezpůsobilým pro výkon služby (a na základě kterého mu jeho služební poměr zanikl) a rozhodnutím vyšší přezkumné komise ze dne 12. 2. 2018, která dovodila přímou souvislost mezi poraněním rotátorové manžety ramenního kloubu a výkonu vojenské činné služby, což však krajský soud ani správní orgány neučinily. Nedošlo tak k řádnému vypořádání právní otázky zásadní pro posouzení důvodnosti nároku stěžovatele, čímž správní orgány pochybily takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a krajský soud měl pro tuto vadu řízení rozhodnutí žalovaného zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[24] Není přitom rozhodující, že stěžovatel v kasační stížnosti výslovně neoznačil § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť důležité není formální označení důvodu kasační stížnosti, ale jeho věcný obsah – a ten lze v daném případě podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), resp. písm. b) s. ř. s. (srov. např. rozsudek NSS ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003-50, č. 161/2004 Sb. NSS, podle něhož není rozhodující, že stěžovatel sám své důvody nepodřadil k jednotlivým zákonným ustanovením či tak učinil nepřesně, nýbrž to, že z obsahu kasační stížnosti jsou její důvody seznatelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům v § 103 odst. 1 s. ř. s.).

[25] Nejvyšší správní soud se naopak neztotožnil se stěžovatelem používaným příměrem s náhradou škody za ušlý stabilizační příspěvek. Stabilizační příspěvek náleží vojákovi za každý ukončený měsíc služby (§ 70b odst. 1 ZVP). Podle § 70b odst. 2 ZVP pak platí, že „[n]ekonal-li voják službu po celý kalendářní měsíc, má nárok na stabilizační příspěvek pouze za podmínek stanovených pro poskytování služebního platu podle § 68h, po dobu prvního měsíce dočasné neschopnosti ke službě pro nemoc nebo úraz nebo po dobu 12 měsíců od počátku dočasné neschopnosti ke službě pro nemoc nebo úraz, které voják utrpěl při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby, není-li dále stanoveno jinak.“ Základní podmínkou pro vznik nároku na stabilizační příspěvek je aktivní služba. Odstavec 2 citovaného ustanovení vymezuje podmínky vzniku takového nároku v případě, že tato základní podmínka není naplněna. Nepředstavuje tak limitaci náhrady škody (jak tvrdí stěžovatel), ale vymezuje období, za které vzniká nárok na jeho vyplacení i v případě, že voják aktivní službu aktivně nevykonává z omluvitelných důvodů, které staví na roveň aktivní službě – srov. SVÁTEK, Martin. § 70b (Stabilizační příspěvek) In: SKORUŠA, Leopold, Jaroslav DANĚK aj. Zákon o vojácích z povolání (č. 221/1999 Sb.) – Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer, 2018. Ve skutečnosti se tak nejedná o náhradu škody, ale o řádnou výplatu dávky spojenou s trváním služebního poměru, na kterou vojákovi v aktivní službě vznikl nárok. K aplikaci ustanovení upravujícího náhradu škody by tak v tomto případě vůbec nemělo docházet.

[26] V případě výsluhových náležitostí je však situace odlišná. Nárok na výsluhový příspěvek vzniká vojákovi při zániku služebního poměru z důvodů taxativně stanovených v § 132 odst. 1 ZVP, jestliže jeho služební poměr trval alespoň 15 let. Na odchodné pak tehdy, když vznikl vojákovi nárok na výsluhový příspěvek a zároveň si místo vyplacení

pokračování

výsluhového příspěvku nezvolil nárok na výplatu odbytného (§ 140 odst. 1 ZVP). Obě tyto výsluhové náležitosti se pak navyšují v závislosti na počtu skutečně odsloužených let, a to až do výše 55 % PMHSP v případě výsluhového příspěvku (§ 133 odst. 1 ZVP), respektive šestinásobku PMHSP u odchodného (§ 140 odst. 1 ZVP). Jejich konkrétní výše je tak dána nejen délkou služby, ale i výší PMHSP, který má ze své podstaty proměnlivou hodnotu. Analogii s náhradou stabilizačního příspěvku tak nelze použít, jelikož nárok na výplatu v konkrétní výši výsluhových náležitostí stěžovateli vůbec nevznikl, čímž se celá věc posouvá právě do roviny náhrady ušlého zisku (jak ostatně stěžovatel sám požaduje). S ohledem na zrušení rozsudku krajského soudu i rozhodnutí žalovaného z procesních důvodů se však Nejvyšší správní soud důvodností náhrady ušlého zisku ve smyslu požadavků stěžovatele zabývat nemohl a posouzení této otázky zůstává v první řadě na správních orgánech.

[27] V této souvislosti nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než podotknout, že pro posouzení důvodnosti žádosti stěžovatele bude nepochybně třeba zvážit též aplikaci § 127 odst. 1 ZVP, tedy otázku povahy nárokové náhrady škody (dichotomie institutu škody ve smyslu skutečné škody a ušlého zisku). I posouzení této otázky však primárně náleží správním orgánům.

5. Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační stížnost důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu (výrok I.).

[29] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost než rozhodnutí žalovaného zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (výrok II.).

[30] V dalším řízení je žalovaný vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.), který lze stručně shrnout takto: žalovaný měl řádně posoudit souvislost mezi služebním úrazem stěžovatele a ukončením jeho služebního poměru, zejména okolnosti vyplývající z rozhodnutí přezkumné komise ze dne 5. 12. 2017 a vyšší přezkumné komise ze dne 12. 2. 2018 ohledně přímé souvislosti služebního úrazu a zdravotní klasifikace stěžovatele.

[31] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodl o jejich náhradě ve smyslu § 60 s. ř. s.

[32] Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přísluší vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady jsou tvořeny

souhrnnou částkou 8000 Kč za soudní poplatky [(i) za žalobu ve výši 3000 Kč a (ii) za kasační stížnost ve výši 5000 Kč]. Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou připadající na zastoupení stěžovatele advokátem JUDr. Janem Burešem, Ph.D.

[33] Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce stěžovatele učinil ve věci celkem čtyři úkony právní služby, kterými jsou (i) převzetí a příprava zastoupení, (ii) žaloba, (iii) replika k vyjádření žalovaného a (iv) kasační stížnost. Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy za jeden úkon právní služby připadá částka ve výši 3400 Kč zvýšená o DPH ve výši 21 %, tj. dohromady 4114 Kč. Za všechny úkony právní služby tedy dohromady 16 456 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení u krajského a Nejvyššího správního soudu tak činí 24 456 Kč (8000 + 16 456); tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli/žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Jana Bureše, Ph.D., advokáta, se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 19. dubna 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu